

Umut Dediğimiz Şey

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 04 Aralık 2014

Umuda yolculuktu benim ki
En ufacık acında aynı yerim ağrır
Bir de üstüne içim sızlardı hatırlar mısın
Hani bir gece kafan çok bozuktu
Gece yarısı tek başına yağmurda dolaşmaya çıkmış
Sonra döndüğünde başın ağrımişti
O gece ne çok dua etmiştim Allah'a
O ağrıyı senden alıp bana versin diye.

Ve Allahın sevgili kuluymuşum ki
Senin ağrın hafıflemiş
Bense geceyi sabah etmiştim
Bu belki bir mucizeydi
Ya da Allah'ın bir lütfu
Ama hiç bir ağrı beni böylesine mutlu etmemişti

Tek bedende iki vücut olurdum seninle
Ne zaman bir şeye üzülsem
Benim de gözlerim dolardı
Seni çok sevdiğimi bilirdin
Ama sorumlulukların vardı dönüp bakmazdın bile arkana
Belki de sen de sevdiğini söylemek ister
Söyleyemezdim
Falan filan işte

Kızardın bana neden sevdiğini diye
Kıyamazdın aslında
İmkânsızın peşinde koşuyor
Kendini harap ediyorsun derdin
Bense ne olur bu sevgiyi yaşamama izin ver diye
Yalvarırdım,

Kızacağına bile bile bazen ağzımdan aşkım sözünü kaçıtır
Sonra defalarca özür dilerdim
Bir tek "seni seviyorum" dememe müsaade etmiştin

Öyle sevinmişim ki
Yalnız kaldığımda doyasıya sevinç gözyaşları dökmüştüm
Sonra
Sonrası umut dediğimiz şey
Ne o zaman umudumu yitirmiştim
Ne de şimdi

Şiir ve Yorum Mehmet Fikret ÜNALAN